Nr. 5. Warszawa, dnia 10 Lutego 1920 r. Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru 3 mk. Prenumerata kwartalna 25 mk. Cena ogłoszeń za tekstem wynosi od wiersza jednoszpaltowego petitem: 3 mk. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Redakcji, Leszno 5.

Organizacja władz.

97.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Rozporządzeniem z dnia 21 stycznia 1920 r., L. 2194/117, zarządził Minister Skarbu, aby organa wykonawcze powołane do strzeżenia dochodów państwowych z podatków pośrednich (akcyz) i monopolów na obszarze b. zaboru rosyjskiego i w Małopolsce, nosiły nazwę „Kontrola skarbowa", zamiast dotychczasowej nazwy „Straż skarbowa".

Warszawa, dnia 30 stycznia 1920 r.

za Ministra Skarbu:

(—) *Wyszatycki.*

Podatki bezpośrednie.

98.

OKOLNIK L. 75940/7945/19.

Do władz skarbowych I instancji na obszarach ziem polskich b. zaboru rosyjskiego.

Na zapytanie jednego z Panów Inspektorów skarbowych, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 23 września 1919 r. L. 60428/4991 *), dotyczący tymczasowego sprostowania wymiaru daniny od należących do drobnych właścicieli majątków dworskich, należy zastosować także i w tych wypadkach, w których odwołania zostały złożone po upływie terminu wskazanego w art. 14 Dekretu z dnia 29-go stycznia 1919 r. Dziennik Praw Nr. 11, względnie w § 15 Rozporządzenia wykonawczego do tegoż Dekretu.

Warszawa, dnia 6 listopada 1919 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dr. Birgfellner.*

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 29 z d. 31/X 1919 r., poz. 426.

99.

OKÓLNIK L. 95607/12045.

Do Panów Prezesów Zarządu Skarbowego w Warszawie i Łodzi, do wszystkich Panów Prezesów Delegacyj Ministerstwa Skarbu, do Panów Inspektorów Skarbowych do spraw podatków bezpośrednich w Kielcach, Lublinie, Piotrkowie i Radomiu, oraz do wszystkich Panów Inspektorów Skarbowych, ustanowionych na wszystkie inne powiaty b. zaboru rosyjskiego.

Władze podatkowe I instancji mają podać Ministerstwu Skarbu do dnia 28 lutego 1920 roku ogólną kwotę jednorazowej daniny państwowej, wymierzonej w czasie od obowiązywania Dekretu z dnia 29 stycznia 1919 roku *) Dzien. Pr. Nr. 11 do dnia 31 grudnia 1919 r.

Kwota ta ma być łączną sumą wszystkich pozycji rubryki 6 ksiąg poboru (wzór I). Inne rubryki księgi poboru nie wchodzą tu w rachubę.

Jeżeli w okręgu danej władzy podatkowej I instancji znajduje się kilka kas skarbowych, to należy odnośnie do każdej kasy przedstawić tu oddzielne doniesienie.

Daninę wymierzoną od majątku w kapitale towarzystw obowiązanych do publicznego składania rachunków ma pomieścić w powyższej kwocie ogólnej ta władza podatkowa I instancji, która otrzymała z Zarządu Skarbowego w Warszawie księgę poboru (§ 14, ustęp ostatni rozporządzenia wykonawczego do wspomnianego Dekretu).

Dalszy analogiczny raport czyli sumarjusz mają władze podatkowe I instancji przedłożyć tu dnia 15-go kwietnia 1920 r. i w sumarjuszu tym wykazać ogólną kwotę daniny, wymierzoną w czasie od 1 stycznia do 31 marca 1920 r.

Ministerstwo Skarbu zaznacza z całym naciskiem, że zarządzone niniejszym sumarjusze należy sporządzić jak najściślej i najdokładniej, ponieważ na ich podstawie będzie tu zestawiony ogólny bilans wymierzonej daniny do użytku tak Ministerstwa Skarbu jakoteż Najwyższej Izby Kontroli Państwa.

Warszawa, dn. 20 stycznia 1920 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dr. Birgfellner.*

100.

OKÓLNIK L. 791/772/20.

Do Panów Prezesów Zarządów Skarbowych w Warszawie i Łodzi, do wszystkich Panów Prezesów Delegacyj Ministerstwa Skarbu, Panów Inspektorów Skarbowych do spraw podatków bezpośrednich w Kielcach, Lublinie, Piotrkowie i Radomiu, oraz do wszystkich Panów Inspektorów Skarbowych, ustanowionych na pozostałe powiaty ziem polskich b. zaboru rosyjskiego.

W sprawie opodatkowania agentów, komiwojażerów i innych osób przyjeżdżających z zagranicy do b. zaboru rosyjskiego, w celu przyjmowania zamówień na wyroby i towary, oraz osób handlujących, na podstawie wzorów i próbek na rachunek mocodawców t. j. na rachunek reprezentowanych przez nich firm i domów handlowych zagranicznych, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

a) na obszarze b. okupacji austrjackiej:

Osoby wyż wymienione są obowiązane, na podstawie art. 426 ros. ustawy o bezp. pod. i punkt VI (Uwaga) tabeli V dodatku do art. 368, powołanej ustawy, wykupić patent na osobiste zajęcie przemysłowe, względnie opłacić zasadniczy podatek przemysłowy.

Stawka patentu wynosi według § 6, rozporządzenia b. Jen. Gub. w Lublinie z dnia 27 sierpnia 1918 r. № 53 — 218 Kor.

b) na obszarze b. okupacji niemieckiej:

Na podstawie § 7. C) Grupa 3. rozporządzenia b. władzy okupacyjnej niemieckiej, z dnia 5 lipca 1916 № rozp. 109, Dz. Rozp. Nr. 38, dotyczącego poboru podatku od handlu i przemysłu osoby pomienione są obowiązane wykupić patent na osobiste zajęcie za 100 Mk.

Patent taki, który ma opiewać na imię ajenta, komiwojażera, i t. p., względnie opłacenie powyższego podatku, uprawnia do wykonywania czynności handlowych na całym obszarze b. zaboru rosyjskiego, bez względu na to, czy go wykupiono na obszarze b. okupacji niemieckiej, czy austrjackiej.

Wydanie wyż pomienionego patentu na obszarze b. okupacji austrjackiej, jest uzależnione według art. 426 ros. ustawy o bezp. podatkach od tego, by firma, względnie każda z firm, od których komiwojażer jest wysłany, posiadała świadectwo na prawo prowadzenia handlu za cenę odpowiadającą najmniej stawce patentu II kategorji w stolicy.

Postanowienie to bowiem odnosi się nietylko do niesprawozdawczych przedsiębiorstw krajowych, lecz według wyjaśnienia Departamentu podatków stałych w b. Ministerstwie finansów z dnia 14 października 1908 № 9896 także i do wszystkich firm zagranicznych, operujących na tutejszym obszarze.

Przepisy, obowiązujące na obszarze b. okupacji niemieckiej, wprawdzie wyraźnego postanowienia tego rodzaju nie zawierają, jednak i tu należy stosować przepisy art. 426 ustawy rosyjskiej o bezp. podatkach, jako źródło prawa pomocnicze.

Zatem wydanie patentu dla ajenta podróżującego uzależnia się od poprzedniego lub równoczesnego wykupienia odpowiednich patentów handlowych dla odnośnych firm, które są obowiązane bądź same bezpośrednio, bądź przez zastępującego ich agenta lub komiwojażera wykupić patent, względnie wykazać się posiadaniem tegoż **co najmniej** w cenie II kategorji dla stolicy, odpowiednio dla rozmiaru przedsiębiorstwa.

Stawka patentowa II kategorji dla stolicy wynosi na obszarze b. okupacji niemieckiej 600 Mk., a na obszarze b. okupacji austrjackiej 950 Kor.

Ajenci podróżujący, firm mających swoją siedzibę na obszarze byłego zaboru austrjackiego i byłego zaboru niemieckiego, są wolni od obowiązku wykupienia patentów handlowych, ponieważ firmy te opłacają do Skarbu Państwa podatek przemysłowy, względnie zarobkowy innej kategorji.

Warszawa, dnia 22 stycznia 1920 r.

za Ministra Skarbu:

(—) *Birgfeller.*

---

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 3 z d. 20/II 1919 r., poz. 27.

Opłaty stemplowe.

101.

OKÓLNIK L. 93876/1449/19.

Do Zarządu Skarbowego na okręg m. st. Warszawy (Wydziału III).

Ministerstwo Skarbu oznajmia na sprawozdanie Zarządu Skarbowego z 16 grudnia 1919 r. L. 4211, że końcowy ustęp § 2 rozporządzenia b. Gen. Gubernatora warsz. z 16 marca 1918. Dz. rozp. nr. 109, poz. 461, nie ma zastosowania, jeżeli choćby jeden z kontrahentów, między którymi umowę doprowadził do skutku pośrednik, jest bankiem (t. j. spółką akcyjną, zajmującą się interesami bankowemi) domem bankowym lub kantorem wymiany, uprawnionym do kupna i sprzedaży papierów wartościowych na podstawie rozporządzeń Ministra Skarbu z 23 lutego 1919 („Monitor Polski" nr. 46) i z 28 czerwca 1919 („Monitor Polski" nr. 144).

Wykładnia taka wynika ze słów: „między osobami prywatnemi", użytych w powołanym § 2.

Warszawa, dn. 14 stycznia 1919 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dr. Kozubowski.*

102.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

w przedmiocie uiszczania gotówką opłat stemplowych od czeków, wydawanych przez Oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, mające siedzibę na obszarze b. zaboru austrjackiego.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że Dyrekcja Skarbu we Lwowie na zarządzenie Ministerstwa Skarbu z dnia 28 listopada 1919 L. 75748 zezwoliła rozporządzeniem z dnia 9 stycznia 1920 L. 80793/19, wydanem w porozumieniu z Dyrekcją Skarbu Księstwa Cieszyńskiego, na uiszczanie gotówką opłat stemplowych od czeków, wydawanych przez Oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, mające siedzibę na obszarze b. zaboru austrjackiego.

Warszawa, dn. 10 lutego 1920 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dr. Kozubowski.*

Przepisy celne.

103.

ROZPORZĄDZENIE W SPRAWIE POSTĘPOWANIA Z TOWARAMI PRZYWOŻONEMI Z ZAGRANICY KOLEJAMI ŻELAZNEMI.

Celem przyśpieszenia odbioru towarów przywożonych z zagranicy, oraz przeciwdziałania niedozwolonemu przywozowi towarów zagranicznych, zarządza się, na wniosek Państwowej Komisji Przywozu i Wywozu, w myśl Dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (D. P. P. P. 1919 Nr. 14, poz. 152), oraz Dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (D. P. P. P. 1919 Nr. 15, poz. 216) *) i w uzupełnieniu Rozporządzenia Ministerjalnego z dnia 6 sierpnia 1919 r. (Dz. U. Rz. P., r. 1920, Nr. 5, poz. 27), co następuje:

Art. 1. Po przybyciu towarów zagranicznych do stacji, gdzie ma być uskuteczniona odprawa celna, ekspedycja kolejowa niezwłocznie przedkłada urzędowi celnemu wszystkie dokumenty, dotyczące przybyłych przesyłek. Na podstawie tych dokumentów urząd celny orzeka, które przesyłki podlegają odprawie celnej w wagonach bez wyładowania, a które po uprzedniem wyładowaniu do magazynów.

Art. 2. Ekspedycja kolejowa wywiesza na widocznem miejscu obwieszczenie, zawiadamiające adresatów o przybyciu zagranicznych przesyłek, z oznaczeniem, które przesyłki będą odprawiane bez wyładowania, a które po wyładowaniu do magazynów, oraz udziela odpisu tego obwieszczenia urzędowi celnemu.

Art. 3. Właściciele i osoby upoważnione do dysponowania przesyłkami winni zgłosić je w myśl wywieszonego obwieszczenia Urzędowi Celnemu do oclenia w następujących terminach:

a) przesyłki przeznaczone do odprawy bez wyładowania w ciągu 24 godzin po dniu ogłoszenia;

b) przesyłki przeznaczone do wyładowania do magazynów w ciągu 48 godzin po dniu ogłoszenia.

Art. 4. Towary niezgłoszone w powyższych terminach Urzędowi Celnemu przez właścicieli lub osoby uprawnione do dysponowania temi towarami, mają organy kolejowe zgłosić z urzędu do oclenia.

Art. 5. W wypadkach, gdy na zasadzie artykułu 4 będzie towary zgłaszała kolej, upoważnia się Urzędy Celne, o ile Skarb Państwa z tego powodu nie będzie narażony na straty, do przeprowadzania odpraw celnych na podstawie zgłoszeń ustnych.

Art. 6. a) Towary zgłoszone Urzędowi Celnemu do oclenia w myśl art. 3 niniejszego rozporządzenia, nie

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 7 z d. 12/IV 1919 r., poz. 103.

pokryte pozwoleniami Państwowej Komisji Przywozu i Wywozu, mają być po spisaniu odpowiedniego protokółu i ocleniu przez kolej przekazane przez nią do dyspozycji Państwowego Urzędu Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby, w celu zakupu po cenach normalnych w walucie polskiej;

b) towary zwolnione od pozwoleń przywozowych, jakoteż i pokryte pozwoleniami, lecz nie odebrane w ciągu 24 godzin po uskutecznieniu rewizji celnej, mają być po spisaniu odpowiedniego protokółu i ocleniu przez kolej przekazane przez nią do dyspozycji Państwowego Urzędu Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby, celem zakupu po cenach normalnych w walucie polskiej.

Art. 7. Niezgłoszenie towarów przez właścicieli lub osoby upoważnione do oclenia Urzędowi Celnemu, w myśl art. 3 niniejszego rozporządzenia, pociąga za sobą skutki, przewidziane w art. 3 — 6 Dekretu Naczelnika Państwa z dnia 7 lutego 1919 r. (D. P. P. P. 1919 r. Nr. 15, poz. 216).

Niezależnie od tego, towary te, o ile w myśl ust. 2 art. 6 powołanego Dekretu i Rozporządzenia Wykonawczego do tego Dekretu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1919 r. (Dz. U. r. 1920, Nr. 3, poz. 14), podlegają sprzedaży w toku postępowania, mają być niezwłocznie po ocleniu przez kolej, w myśl p. 4 niniejszego rozporządzenia i po przeprowadzeniu przez Urząd Celny postępowania, przepisanego w p. 13 Rozporządzenia Wykonawczego Ministra Przemysłu i Handlu, do powołanego Dekretu z dnia 6 sierpnia 1919 r. (Dz. U. Rz. P. r. 1920, Nr. 5, poz. 27), przekazane przez kolej do dyspozycji Państwowego Urzędu Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby. Należność za towar w walucie polskiej podług cen normalnych, po potrąceniu należności celnych i kolejowych, przekaże Państwowy Urząd Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby — w razie orzeczenia przez powołane w Dekrecie władze konfiskaty towaru — Skarbowi Państwa; w przeciwnym razie — wypłaci właścicielowi towaru.

Art. 8. Towary przekazane Państwowemu Urzędowi Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby w żadnym wypadku nie podlegają zwrotowi stronie.

Art. 9. Urzędy Celne nie będą uwzględniały pozwoleń z datą wystawienia późniejszą od daty stempla granicznej stacji wchodowej na liście przewozowym.

Art. 10. Kwoty należne Urzędowi Celnemu za towary przekazywane do dyspozycji Państwowego Urzędu Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby wpłaca kolej Urzędowi Celnemu niezwłocznie gotówką, lub korzysta z kredytu cła, o ile dla danej stacji przyznane jest wpłacenie cła miesięcznie. Kwoty uiszczonego cła zarachowuje kolej w listach kolejowych przewozowych i pobiera je wraz z należnościami kolejowemi od Państwowego Urzędu Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby przy wydaniu towarów.

Art. 11. Jednocześnie z wejściem w życie niniejszego rozporządzenia uchyla się art. 9 Rozporządzenia Ministerjalnego z dnia 6 sierpnia 1919 r., (Dz. U. Rz. P. r. 1920, Nr. 5, poz. 27), o ile chodzi o przesyłki kolejowe.

Art. 12. Rozporządzenie niniejsze ma charakter przejściowy i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w „Dzienniku Ustaw".

Warszawa, dnia 20 grudnia 1919 r.

Minister Przemysłu i Handlu:
w/z.
(—) *Henryk Strasburger.*

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

Minister Aprowizacji:
(—) *St. Śliwiński.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w/z.
(—) *Z. Chmielewski.*

Minister Kolei Żelaznych:
w/z.
(—) *J. Eberhardt.*

(Dz. Ustaw R. P.; Nr. 5, z dn. 24. I. 1920 r., poz. 30).

104.

ROZPORZĄDZENIE

Ministerstwa Skarbu w sprawie upoważnienia Głównego Urzędu Statystycznego do bezpośredniego wydawania poleceń urzędom celnym.

W wykonaniu ustawy i przepisów o statystyce handlu zagranicznego, upoważniony jest Główny Urząd Statystyczny w Warszawie do zwracania się i wydawania poleceń wprost Urzędom celnym w sprawach wypływających z zastosowania tych ustaw i przepisów.

Urzędy celne są obowiązane do wykonywania tych poleceń i mają przedkładać swe sprawozdania bezpośrednio Głównemu Urzędowi Statystycznemu w Warszawie.

Warszawa, dn. 14 stycznia 1920 r.

Szef Sekcji:
(—) *Simon.*

105.

OKÓLNIK L. 7802.

Do wszystkich Urzędów Celnych na obszarze b. Królestwa Kongresowego.

Przesyłając w załączeniu wzór listu Państwowego Urzędu Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby, Ministerstwo Skarbu poleca Urzędowi Celnemu, odprawiać okazicielom takich listów, przywożoną z zagranicy sól bez cła i opłaty monopolowej oraz bez pozwoleń Państwowej Komisji przywozu i wywozu.

Wspomniane listy Urząd Celny ma pozostawić w aktach, jako dowód dokonanej prawidłowo odprawy celnej, o czem każdorazowo zawiadomi Państwowy Urząd Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby.

Przytem nadmienia się, że sól, przywożoną na podstawie pozwoleń Państwowej Komisji przywozu

i wywozu i nie przeznaczoną dla P. U. Z. A. P. P., należy odprawiać na sadzie poz. 33 taryfy celnej z dn. 4 listopada 1919 r.

Warszawa, dnia 29 stycznia 1920 r.

za Ministra Skarbu:

(—) *Simon.*

Wzór listu

Do

Urzędu Celnego

w . . . .

Państwowy Urząd Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby uprasza niniejszym o przepuszczenie z NIEMIEC

1 wagonu soli, wagi 10.000 Kg.

przeznaczonej do dyspozycji P. U. Z. A. P. P.

106.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu zwinęło urząd celny w Czarnówku, ustanawiając tam jedynie punkt przejściowy dla podróżnych, przekraczających granicę bez towarów.

Przepisy rachunkowe i kasowe.

107.

TYMCZASOWE PRZEPISY

o sposobie pobierania przychodów i dokonywania wydatków przez Władze i Urzędy Państwowe.

ROZDZIAŁ I.

Kasy Państwowe.

§ 1.

Kasami państwowemi są: 1) Centralna Kasa państwowa, 2) kasy skarbowe, 3) specjalne kasy poborowe, 4) specjalne kasy płatnicze. Istnieją też specjalni poborcy przychodów państwowych (§ 4).

§ 2.

W zasadzie, tylko Centralna Kasa państwowa i kasy skarbowe (art. 11 Ustawy organiz. władz i urzędów skarbowych) są powołane do pobierania przychodów państwowych i dokonywania wypłat z funduszów państwowych. Kasy te przyjmują i rozchodują także sumy depozytowe (§ 76), a w niektórych wypadkach również sumy komunalne (§ 15).

§ 3.

Prawo posiadania specjalnych kas poborowych przysługuje: urzędom celnym, pocztowym, telegraficznym i telefonicznym, dyrekcjom kolejowym, władzom sądowym. . . . . . .

Prawo to mogą posiadać także inne urzędy państwowe, pobierające przychody na rzecz Skarbu Państwa, — na mocy osobnych przepisów, wydanych za zgodą Ministerstwa Skarbu i Najwyższej Izby Kontroli Państwa.

§ 4.

Specjalnymi poborcami przychodów państwowych są: notarjusze, pobierający opłaty stemplowe przy sporządzaniu aktów, sekwestratorowie skarbowi i gminy, ściągający podatki i inne należności państwowe, oraz inne organy, którym prawo pobierania przychodów państwowych wyraźnie przez przepis prawa zostało przyznane.

§ 5.

Do specjalnych kas poborowych i na ręce specjalnych poborców mogą wpływać te tylko sumy skarbowe i depozytowe, których pobór należy do zakresu działania urzędów, posiadających specjalne kasy poborowe, względnie do zakresu czynności specjalnych poborców.

§ 6.

Specjalne kasy poborowe i specjalni poborcy, o ile szczegółowe przepisy nie stanowią inaczej, przelewają swe wpływy co tydzień do kas skarbowych na właściwe rachunki. Jeżeli wpływ nie przewyższa w ciągu tygodnia 1,000 marek, to przelew może być uskuteczniony w następnym tygodniu, w każdym razie w ostatnim dniu miesiąca powinny być przelane wszystkie posiadane fundusze.

§ 7.

Specjalne kasy poborowe, oraz specjalni poborcy w zasadzie nie mają prawa dokonywania żadnych wypłat. W tych miejscowościach, w których niema kas skarbowych, mogą specjalne kasy poborowe uskuteczniać za osobnem jednak zezwoleniem Ministerstwa Skarbu niektóre wypłaty na rachunek właściwych kas skarbowych.

§ 8.

Prawo posiadania specjalnych kas płatniczych, dokonywujących wypłat z funduszów państwowych, może przysługiwać Władzom Wojskowym w czasie wojennym, władzom kolejowym, tudzież innym władzom i urzędom na zasadzie osobnych pod tym względem przepisów, wydanych za zgodą Ministra Skarbu i Najwyższej Izby Kontroli Państwa.

§ 9.

Odrębne przepisy regulują czynności i rachunkowość pocztowej kasy oszczędności, jak również stosunek kas państwowych do Banku Polskiego.

§ 10.

Specjalne kasy poborowe i płatnicze i specjalni poborcy podlegają właściwym Ministerstwom, od których też otrzymują instrukcje.

ROZDZIAŁ II.

Pobieranie przychodów.

§ 11.

Należności skarbowe winny być wnoszone przez płatników bezpośrednio do kas skarbowych lub do specjalnych kas poborowych albo na ręce specjalnych poborców. Władze i urzędy, nie posiadające specjalnych kas poborowych, ani nie będące specjalnymi poborcami, nie przyjmują żadnych sum, lecz kierują płatników do kas skarbowych.

§ 12.

Sumy pieniężne i inne walory, nadsyłane pocztą pod adresem urzędów państwowych, otrzymuje

z poczty miejscowa kasa skarbowa; sumy, nadsyłane pod adresem Władz centralnych, otrzymuje Centralna Kasa państwowa. Wszystkie władze i urzędy odsyłają Kasie Centralnej, względnie miejscowej kasie skarbowej zawiadomienia pocztowe o nadejściu przesyłek pieniężnych, opatrzone upoważnieniem do odbioru. Sumy, otrzymane z poczty, kasa odpowiednio księguje i niezwłocznie przesyła właściwemu urzędowi odnośne zawiadomienie.

§ 13.

Każda kasa skarbowa przyjmuje wpływy zarówno na rachunek własny, jak i na rachunek Centralnej Kasy państwowej i innych kas skarbowych.

§ 14.

Kasy skarbowe przyjmują wszelkie sumy, wpłacane na rachunek skarbu Państwa, bez względu na to, czy płatnik wnosi do Kasy tyle, ile się od niego należy. Sposób zarachowywania sum, wnoszonych na pokrycie zaległości, określa instrukcja kasowa.

§ 15.

Pobór sum komunalnych może być poruczony kasom skarbowym przez Ministra Skarbu na zasadzie porozumienia się z Ministrem Spraw Wewnętrznych. Prowadzenie rachunkowości sum komunalnych należy w każdym razie do organów właściwych związków komunalnych.

§ 16.

Kasy skarbowe przyjmują sumy depozytowe tylko na rzecz tych władz i urzędów, które mają siedzibę w okręgu danej kasy skarbowej, dotyczy to również sum komunalnych. Sumy depozytowe, wpłacone na rzecz Centralnych Władz państwowych, mogą być przyjmowane przez wszystkie kasy skarbowe. W kasach skarbowych mogą być również przechowywane specjalne opieczętowane depozyty, składane przez miejscowe urzędy i władze państwowe.

§ 17.

Płatnicy wnoszą do kas sumy przychodowe bądź na zasadzie nakazu płatniczego, bądź za złożeniem deklaracji płatniczej, w której winno być wskazane, kto, ile, na jaki cel wpłaca, oraz ewentualnie z jakiego rozporządzenia. Urzędy państwowe wnoszą pieniądze przy deklaracjach, pismach lub wykazach. Przy składaniu papierów procentowych należy podać w deklaracji nazwę papierów, numery i sumy poszczególnych sztuk oraz ilość kuponów. Wpłacane sumy wypisuje się w deklaracji słownie.

§ 18.

Na każdą wpłaconą sumę kasa wydaje płatnikowi kwit kasowy, wypisany na specjalnym blankiecie. Blankiety kwitów przygotowują państwowe zakłady graficzne i rozsyłają je Kasie Centralnej bezpośrednio, a kasom skarbowym przez Izby skarbowe.

O otrzymanych wpłatach kasa zawiadamia niezwłocznie ten urząd, do którego należy administrowanie daną grupą przychodów państwowych za pomocą specjalnych zawiadomień lub wykazów. Odcinki kwitów, zawiadomienia lub wykazy stanowią dla właściwych urzędów podstawę do prowadzenia kontroli prawidłowego wpływu przychodów.

§ 19.

Wpłaty należności, przypadających jednej władzy państwowej od innej władzy państwowej, dokonywa się nie przez wpłacanie sum pieniężnych, lecz za pomocą asygnaeji obrotowych (§§ 62—64).

ROZDZIAŁ III.

Dokonywanie wydatków.

A. Kredyty.

§ 20.

Tak Centralna Kasa państwowa, jak i kasy skarbowe, mogą dokonywać wydatkowania sum państwowych jedynie w granicach kredytów, otwartych w kasach władzom asygnującym przez Ministerstwo Skarbu, względnie Izby skarbowe. Otwarcie kredytów w Centralnej Kasie państwowej i w kasach skarbowych następuje na zasadzie szczegółowych etatów.

§ 21.

Niezwłocznie po zatwierdzeniu budżetu państwowego, sporządzają Ministerstwa i inne Władze Centralne szczegółowe etaty przychodów i wydatków zarówno dla Centralnej Kasy państwowej, jak i terytorjalne, zastosowane do okręgów Izb skarbowych.

Sporządzone, jak wyżej, etaty szczegółowe wraz z ogólnym zestawieniem przesyłają Ministerstwa i inne Władze Centralne Ministerstwu Skarbu.

Jeżeli budżet nie jest we właściwym terminie uchwalony, to winny być sporządzone przez odnośne Ministerstwa i inne Władze Centralne prowizoryczne etaty szczegółowe, ważne na okres prowizorjum budżetowego, i przesłane Ministerstwu Skarbu przed rozpoczęciem nowego okresu budżetowego.

Ministerstwo Skarbu po uprzedniem sprawdzeniu i zaksięgowaniu przesyła je właściwym Izbom skarbowym, względnie Centralnej Kasie państwowej, celem otwarcia kredytów, a także Najwyższej Izbie Kontroli Państwa.

§ 22.

Prawo rozporządzania (dysponowania) wyznaczonemi w budżecie kredytami przysługuje Ministerstwom i równorzędnym z nimi Władzom Centralnym, zaś władzom okręgowym tylko w granicach szczegółowych statutów terytorjalnych.

§ 23.

Władze Centralne, przesyłając swoje szczegółowe etaty (§ 26), równocześnie zawiadamiają Ministerstwo Skarbu o tem, które z podwładnych im organów posiadają prawo dysponowania kredytami, oznaczonymi w każdym ze szczegółowych etatów.

§ 24.

Władze dysponujące, okręgowe, rozdzielają swoje kredyty częściowo lub całkowicie, na poszczególne Kasy skarbowe w okręgu za pośrednictwem Izby skarbowej i zarazem wskazują urzędy, upoważnione do asygnowania.

§ 25.

Izba skarbowa, celem otwarcia żądanych kredytów, przesyła kasom wykazy, zawierające oznaczenie: 1) Ministerstwa, którego dotyczy żądany kredyt; 2) władzy asygnującej; 3) działów, paragrafów i pozycji budżetu; 4) sumy kredytu; 5) terminów wypłat. Izba skarbowa winna też zawiadamiać kasy o tem,

jakie kredyty mogą być prolongowane na następny okres budżetowy i na jakie terminy ulgowe. Wskazania pod tym względem udziela Izbom skarbowym Ministerstwo Skarbu.

§ 26.

Po upływie okresu budżetowego, lecz w czasie trwania terminu ulgowego, podstawę do dokonywania wydatków stanowią listy wierzycieli skarbu (§ 69).

§ 27.

Kredyt, nie wyczerpany przez władzę dysponującą w ciągu okresu budżetowego, a także terminu ulgowego, zostaje zamknięty. Władze dysponujące nie mogą składać do depozytu kas skarbowych pozostałości kredytów budżetowych celem dalszego użytkowania. Jeżeli po zamknięciu kredytu okażą się niezaspokojone a niezbędne wydatki, dotyczące ubiegłego okresu budżetowego, to mogą one być zaspokojone z oszczędności budżetowych na tymże kredycie, lecz nie inaczej, jak po porozumieniu się odpowiedniej Władzy Centralnej z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli Państwa. Podstawę asygnowania w tych wypadkach stanowią specjalne rozporządzenia Ministerstwa Skarbu, wydawane Centralnej Kasie państwowej bezpośrednio, a kasom skarbowym za pośrednictwem Izb skarbowych.

B. Przenoszenie kredytów.

§ 28.

Przeniesienia kredytu, otwartego w Centralnej Kasie państwowej, na kasy skarbowe i odwrotnie dokonywa się za pośrednictwem Ministerstwa Skarbu, które po sprawdzeniu, czy kredyt nie jest wyczerpany, i zaksięgowaniu przeniesienia, przesyła odpowiednie polecenie Centralnej Kasie państwowej i właściwej Izbie skarbowej, a ta ostatnia zarządza zmianę kredytu w kasie skarbowej. Władza centralna zawiadamia o dokonanem zarządzeniu podwładną sobie, władzę dysponującą.

Przeniesienia kredytu z jednej Izby skarbowej do innej Izby Władze Centralne dokonywują za pomocą dwóch pism: jednego do tej Izby skarbowej, która ma kredyt zamknąć, a drugiego—do tej, która ma kredyt otworzyć. Oba pisma wysyła się do tej Izby skarbowej, której się poleca zamknięcie kredytu. Izba ta zarządza zamknięcie kredytu we właściwej kasie skarbowej, a po otrzymaniu z kasy zawiadomienia, iż kredyt nie został uprzednio wyczerpany i że polecenie zamknięcia kredytu zostało wykonane, czyni odpowiednią adnotację na piśmie Władzy Centralnej do tej Izby skarbowej, której polecono otwarcie kredytu, i pismo wysyła podług adresu. Po otrzymaniu pisma, Izba skarbowa, w której kredyt ma być otwarty, zapisuje go do swych ksiąg i odpowiednio kredytuje właściwą kasę skarbową, a równocześnie zawiadamia o tem władzę okręgową, dysponującą kredytem.

§ 29.

Przeniesienie kredytu z jednej kasy w okręgu Izby skarbowej do innej kasy w tymże okręgu zarządza Izba skarbowa na żądanie władz dysponujących w sposób, wskazany w § 27.

C. Asygnowanie rozchodów.

1. Władze asygnujące.

§ 30.

Władzami asygnującemi są: 1) Władze Centralne, które asygnują swe rozchody w Centralnej Kasie państwowej; 2) władze okręgowe, które asygnują rozchody w granicach szczegółowych etatów terytorjalnych w kasach skarbowych, znajdujących się w okręgu ich urzędowania po otwarciu w nich kredytów; 3) upoważnione przez władze dysponujące urzędy 1-ej instancji, które mogą wydawać asygnacje tylko na miejscowe kasy skarbowe w granicach kredytów, otwartych im w tych kasach przez Izbę skarbową na żądanie władz dysponujących.

2. Asygnacje i talony asygnacyj.

§ 31.

Władze i urzędy państwowe mogą polecać kasom dokonywanie wypłat wyłącznie za pomocą asygnacji; wyjątek stanowi wypłata zaopatrzeń, której kasy dokonywują na zasadzie książeczek emerytalnych i t. p. oraz realizowania płatnych kuponów pożyczek państwowych.

Instytucje komunalne i inne, o ile posiadają w kasach swe fundusze, mogą niemi dysponować za pomocą odpowiednich pism do kas. Pisma te winny zawierać wszystkie znamiona, przepisane dla asygnacji. Wzory podpisów osób urzędowych, uprawnionych do podpisywania poleceń wypłaty, winny być uprzednio zakomunikowane właściwej kasie

§ 32.

Przed wystawieniem asygnacji władze dysponujące sprawdzają z całą ścisłością rachunki, stanowiące podstawę asygnowania i ustalają kwotę należności i osobę, uprawnioną do otrzymania asygnacji.

§ 33.

Blankiety asygnacji przygotowują według wzoru, przepisanego przez Ministerstwo Skarbu, Państwowe Zakłady Graficzne, które winny prowadzić kontrolę wydawanych blankietów. Centralne władze asygnujące otrzymują blankiety asygnacji bezpośrednio z Zakładów Graficznych, a władze okręgowe i inne — od swej przełożonej władzy. Przechowywanie blankietów asygnacji powierza władza asygnująca odpowiedzialnemu za nie urzędnikowi, który prowadzi kontrolę ich przychodu i rozchodu.

§ 34.

Blankiet asygnacji składa się z trzech części: z grzbietu, właściwej asygnacji i z odcinka (talonu). Władze asygnujące przesyłają asygnacje kasie, jako polecenie wypłaty, a talon doręczają tej osobie, która ma podnieść z kasy wyasygnowaną sumę. Asygnacje przesyła się kasie w zapieczętowanych kopertach za księgą doręczeń; z odbioru talonu strona kwituje władzę asygnującą. Na dowodach, stanowiących podstawę do asygnowania, władza asygnująca zaznacza datę i liczbę wydanej asygnacji oraz dział, paragraf i pozycję budżetu, na które zarachowano wyasygnowaną sumę.

§ 35.

Asygnacja winna zawierać:

1) nazwę władzy asygnującej i kasy, mającej dokonać wypłaty,

2) imię i nazwisko osoby, na rzecz której przypada wypłata, a w odpowiednich wypadkach i osoby, upoważnionej przez nią do odbioru,
3) sumę, która ma być wypłacona, w całkowitych liczbach, bez ułamków monety zdawkowej, wypisaną cyframi i słowami,
4) dział, paragraf i pozycję budżetu, na które należy zarachować wyasygnowaną sumę, oraz oznaczenie okresu budżetowego,
5) tytuł należności, t. j. przeznaczenie wyasygnowanej sumy,
6) datę wystawienia, tudzież liczbę bieżącą asygnacji według księgi kontroli,
7) podpis kierownika urzędu asygnującego lub jego zastępcy oraz urzędnika, prowadzącego kontrolę kredytów i pieczęć władzy asygnującej,
8) miejsce na pokwitowanie z odbioru pieniędzy.

§ 36.

W asygnacjach, wystawionych po upływie okresu budżetowego, i zawierających polecenia wypłat z pozostałości budżetowych, należy oprócz działu, paragrafu i pozycji budżetu (§ 35 p. 4) wskazywać także listę wierzycieli Skarbu (§ 69) i jej pozycję, względnie specjalne rozporządzenie Ministerstwa Skarbu lub Izby Skarbowej.

§ 37.

W talonie asygnacji wymienia się dział, paragraf i pozycję budżetu oraz okres budżetowy, osobę, mającą otrzymać należność, nazwę kasy i kwotę, przypadającą do wypłacenia. Talon winien być podpisany, opatrzony numerem i pieczęcią w ten sam sposób, jak właściwa asygnacja.

§ 38.

Asygnacje wystawia się bezpośrednio na imię tej osoby, względem której istnieje zobowiązanie ze strony Państwa. Władze asygnujące mogą podnosić z kas za pośrednictwem asygnacji, wystawionych na imię własnych upoważnionych funkcjonarjuszów tylko: sumy, niezbędne do wypłaty poborów służbowych, zaliczenia na wydatki kancelaryjne i gospodarcze, a w niektórych, ściśle we właściwych przepisach oznaczonych wypadkach, sumy, niezbędne na wypłaty robocizny, wsparć, zapomóg i t. p.

§ 39.

Przy sporządzaniu asygnacji na imię osoby, upoważnionej do odbioru przez bezpośredniego wierzyciela skarbu, sprawdzenie legalności pełnomocnictwa należy do władzy asygnującej.

§ 40.

Jeżeli dla jednej osoby przypadają wypłaty z różnych paragrafów lub różnych pozycji budżetu, to władza asygnująca sporządza osobne asygnacje dla każdego paragrafu i pozycji.

§ 41.

W asygnacjach i w talonach, jak również w dowodach, stanowiących podstawę do asygnowania, nie może być skrobań ani wycierań. W razie omyłki należy przekreślić mylnie napisane wyrazy czerwonym atramentem, poprawkę omówić i stwierdzić podpisem osoby, uprawnionej do podpisania asygnacji. Uszkodzone blankiety asygnacji przekreśla się i zaopatrzone w odpowiednią uwagę pozostawia w zeszycie asygnacji.

§ 42.

Władze asygnujące mogą w asygnacjach polecać kasom przesłanie wyasygnowanej sumy pocztą. W tych wypadkach przesyła się kasie asygnacje wraz z talonem i z pismem do osoby lub instytucji, mającej otrzymać wyasygnowaną sumę. Kasa wysyła adresatowi wraz z pismem należną sumę po potrąceniu kosztów przesyłki, a talon z adnotacją o wysłaniu pieniędzy zwraca władzy asygnującej. Przy przesyłce pocztą urzędnikom państwowym należnych im poborów służbowych koszty przesyłki ponosi Skarb Państwa.

§ 43.

Na życzenie strony władza asygnująca może polecić dokonanie wypłaty nie tej kasie, w której jest otwarty kredyt, dotyczący asygnowanej należności, lecz innej kasie w okręgu tej samej Izby skarbowej. W tym wypadku władza asygnująca przesyła asygnację z talonem do Izby skarbowej, która na odwrotnej stronie asygnacji daje polecenie dokonania wypłaty tej kasie, z której strona życzy otrzymać pieniądze, a talon z odpowiednią adnotacja zwraca władzy asygnującej dla doręczenia stronie. Następnie Izba skarbowa zarządza przeniesienie kredytu z kasy do kasy w myśl § 28.

§ 44.

Po wypłaceniu asygnowanej sumy kasa dołącza asygnację do dowodów kasowych, a talon odsyła władzy asygnującej, która zaznacza w księgach rachunkowych (§ 90) dokonanie wypłaty i zachowuje talon w swych dowodach rachunkowych.

§ 45.

Talon asygnacji może przedstawić kasie do wypłaty osoba, na której imię została sporządzona asygnacja, albo osoba, posiadająca jej ogólne lub specjalne pełnomocnictwo, lub wreszcie osoba, upoważniona do odbioru na odwrotnej stronie talonu. Takie upoważnienie winno być zaświadczone bądź przez notarjusza, bądź przez urząd państwowy lub gminny. Talon można zaprezentować do wypłaty w tej tylko kasie, na którą został wystawiony.

§ 46.

Jeżeli talon został zagubiony lub zniszczony, to władza asygnująca wystawia na prośbę strony nową asygnację, zaznaczając ją jako duplikat asygnacji, po uprzedniem otrzymaniu z kasy zawiadomienia, iż asygnacja nie została zrealizowana. Pierwotna asygnacja winna być zwrócona władzy asygnującej.

§ 47.

Władze asygnujące są odpowiedzialne za prawidłowe sporządzanie asygnacji i za wydanie talonu osobie, uprawnionej do odbioru.

3. Potrącenia.

§ 48.

O ile zachodzi potrzeba dokonania potrąceń z asygnowanej sumy, władze asygnujące wyszczególniają potrącenia w treści asygnacji i zaznaczają, na jakie fundusze winny być zarachowane potrącone kwoty, a zarazem dołączają do asygnacji wykazy oddzielne na każdy rodzaj potrąceń. Sumy potrąceń wypisuje się w asygnacjach słownie. W talonie asygnacji podaje się tylko tę sumę, która ma być wypłacona po dokonaniu potrąceń. W wykazach potrąceń należy podawać wszelkie szczegóły, niezbędne dla właściwego zarachowania potrąceń.

§ 49.

Na zasadzie asygnacji, zawierającej potrącenia, kasa zapisuje na rozchód całkowitą sumę asygnacji, potrącenia zaś księguje na przychód i, zaznaczywszy sumę po-

braną na przychód, datę i pozycję dziennika przychodowego na asygnacji oraz na talonie, odsyła talon władzy asygnującej lub w razie żądania wydaje osobny kwit kasowy.

§ 50.

Władze asygnujące obowiązane są periodycznie dostarczać wykazy dokonanych potrąceń urzędom, powołanym do zawiadywania tymi funduszami, które się gromadzą drogą dokonywania potrąceń.

4. Asygnacje zbiorowe.

§ 51.

Wypłaty należnych urzędnikom poborów służbowych, jak również płac robotniczych, jednorazowych lub stałych zasiłków, udzielanych szeregowi osób i t. p., uskutecznia się na zasadzie jednej zbiorowej asygnacji. Za podstawę takiej asygnacji służy lista płacy. W liście płacy władza asygnująca winna wyszczególnić: imiona i nazwiska osób, otrzymujących pieniądze, płacę ew. dodatki, czas, za który pobory asygnowano, jak również potrącenia na emeryturę, na ubezpieczenia i t. p., wreszcie sumy, przypadające do wypłaty. O ile chodzi o urzędników i funkcjonarjuszów państwowych, to należy także zaznaczać w liście płacy ich stanowiska służbowe i płace roczne. Listy płacy z pokwitowaniami odbiorców w osobnej rubryce traktuje się na równi z innymi dowodami rachunkowymi, stanowiącymi podstawę do asygnowania. W pokwitowaniach z odbioru należności na liście płac oprócz podpisu odbierającego winna być wypisaną suma literami. Przy przesyłaniu pieniędzy pocztą, kwit pocztowy jest tylko dokumentem tymczasowym i należy do listy dołączyć pokwitowanie osobiste. W razach wyjątkowych dopuszczalne są za zezwoleniem naczelnika bezpośredniej władzy lub urzędu pokwitowania przez osoby upoważnione. Upoważnienia winny być dołączone do list płacy.

§ 52.

Sumy, wypłacane na zasadzie listy płacy, asygnuje się na imię tego urzędnika, do którego należy dokonanie wypłat. Urzędnik ten nie może ustępować talonu asygnacji na rzecz innej osoby.

§ 53.

Jeżeli część wyasygnowanej sumy z jakiegokolwiekbądź powodu nie została wypłacona, to niewypłaconą kwotę zwraca władza asygnująca do kasy najpóźniej w ciągu 15 dni od daty zrealizowania asygnacji, podając w deklaracji płatniczej powody niewypłacenia, numer asygnacji, dział, paragraf i pozycję budżetu. W liście płac w miejscu podpisu wpisuje się czerwonym atramentem nazwę kasy i numer kwitu, pod który pieniądze zostały zwrócone z dołączeniem kwitu.

§ 54.

Pobory, należne urzędnikom czasowo nieobecnym mogą być wypłacane na zasadzie wydanego przez nich upoważnienia, lub mogą być pominięte w liście płacy i dodatkowo wyasygnowane po powrocie urzędnika osobną zwykłą asygnacją.

5. Asygnowanie zaliczeń.

§ 55.

Zaliczenia na rachunek otwartych kredytów mogą być asygnowane:

1) urzędom do tego upoważnionym, na wydatki kancelaryjne i gospodarcze,
2) dostawcom, przedsiębiorcom i wykonawcom robót państwowych,
3) urzędnikom, delegowanym w sprawach służbowych, na koszty delegacji,
4) osobom, upoważnionym do rozdania przyznanych przez właściwe władze wsparć i zapomóg z funduszów państwowych.

§ 56.

Centralna władza, dysponująca kredytem, winna oznaczyć po porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wysokość zaliczeń na wydatki kancelaryjne i gospodarcze, zarówno dla władz centralnych, jak i podwładnych im urzędów, i podać te normy do wiadomości Centralnej Kasie państwowej, względnie Izbom skarbowym, za pośrednictwem Ministerstwa Skarbu.

§ 57.

Władze asygnujące mogą udzielać nowych zaliczeń dopiero po złożeniu przez te organy, które otrzymały zaliczenie, rachunków, usprawiedliwiających wydatkowanie poprzedniego zaliczenia w całości lub w przeważającej części. O ile z poprzedniego zaliczenia pozostała pewna niewydatkowana kwota, to nowe zaliczenie łącznie z tą kwotą nie może przewyższać ustanowionej dla danego urzędu normy jednorazowego zaliczenia. Pozostałości zaliczeń, niewyrozchodowanych do końca okresu budżetowego, winny być zwrócone do kas skarbowych nie później ostatniego dnia tegoż okresu budżetowego.

§ 58.

Wydatki, poczynione na rachunek otrzymanego zaliczenia, winny być usprawiedliwione oryginalnymi kwitami osób i firm, którym zostały wypłacone. Dla usprawiedliwienia drobnych wydatków, szczegółowo wyliczonych, a w jednem sprawozdaniu niedosięgających łącznie 50 marek, wystarcza poświadczenie naczelnika urzędu o ich istotnem dokonaniu.

§ 59.

Warunki wypłacania zaliczeń dostawcom i przedsiębiorcom, prowadzącym roboty państwowe, powinny być umówione w zawartych z nimi i przez kompetentne władze zatwierdzonych kontraktach. Władze asygnujące winny w asygnacjach powoływać się na odpowiedni paragraf kontraktu.

§ 60.

O ile roboty są prowadzone sposobem gospodarczym (we własnym zarządzie), oznacza władza dysponująca kredytem, po porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, wysokość zaliczeń, które mogą być udzielane urzędom, dokonywującym zakupów, i kierownikom robót z poszczególnych pozycji kredytów, i zawiadamia o tem właściwe kasy. Przy udzielaniu kierownikom robót zaliczeń należy stosować przepisy, zawarte w § 52.

§ 61.

Wysokość zaliczeń, jakie mogą być wydawane urzędnikom, delegowanym w sprawach służbowych, oznacza władza dysponująca. Delegowani urzędnicy w ciągu 10 dni od chwili ukończenia czynności delegacyjnych winni złożyć rachunki, usprawiedliwiające wydatkowanie zaliczenia, ew. zwrócić niewydane sumy. Jeżeli zaliczenia na koszty delegacji są wypłacane częściowo, to przy żądaniu nowej zaliczki na-

leży złożyć rachunki, usprawiedliwiające wydatkowanie poprzedniego zaliczenia.

§ 62.

Przepisy § 61 stosują się również do zaliczeń, wydawanych osobom, upoważnionym do rozdania przyznanych przez właściwe władze wsparć i zapomóg z funduszów państwowych.

§ 63.

Przy asygnowaniu nowej zaliczki władze asygnujące winny zawiadomić właściwą kasę o tem, jaka suma została rzeczywiście wydatkowana z każdego wyasygnowanego zaliczenia.

6. Asygnacje obrotowe.

§ 64.

Za pomocą asygnacji obrotowych dokonywa się rozrachunku między różnemi władzami i urzędami państwowemi.

§ 65.

Po otrzymaniu rachunku od urzędu, któremu należy się zapłata, wystawia urząd dłużny asygnację obrotową, w której poleca kasie przelać należną kwotę ze swego kredytu na odpowiedni rachunek tego urzędu, względem którego jest dłużnikiem. W asygnacji, którą w nagłówku uzupełnić należy słowem „obrotowa", oznacza się dział, paragraf i pozycję budżetu dochodowego, na które winna być zarachowana przelewana suma z dołączeniem deklaracji przychodowej. Asygnacje przesyła się do kasy z niedociętym talonem. Pod innymi względami asygnacja obrotowa nie różni się od asygnacji zwykłej.

§ 66.

Na asygnacji w miejscu, przeznaczonem na pokwitowanie, oraz na odwrotnej stronie talonu asygnacji obrotowej umieszcza kasa zaświadczenie o dokonaniu przelewu i zwraca talon władzy asygnującej, zaś urzędowi, na którego dochód suma została zapisana, wysyła przychodowy kwit kasowy.

7. Zwroty.

§ 67.

Sumy, niewłaściwie lub nadmiernie do kas państwowych wpłacone, mogą być zwrócone płatnikowi na skutek jego prośby, lub zaliczone na poczet należności, jakie jeszcze mogą od niego przypadać na zasadzie decyzji kompetentnej władzy, zarządzającej danym przychodem.

§ 68.

Asygnacje na wypłaty sum zwrotnych wystawia władza, przyznająca zwrot. Zwroty asygnuje się z dochodu, w którym powstała nadpłata na rachunek Centrali.

8. Asygnowanie po upływie okresu budżetowego.

§ 69.

Jeżeli po upływie okresu budżetowego, lecz w czasie trwania okresu ulgowego, władze asygnujące mają jeszcze do wypłacenia na rachunek poprzedniego budżetu sumy, które z uzasadnionych powodów nie mogły być wyasygnowane przed upływem terminu budżetowego, to sporządzają listy wierzycieli skarbu w granicach pozostałości kredytu i przesyłają je właściwej Izbie skarbowej, albo Ministerstwu Skarbu, jeżeli chodzi o asygnowanie z Centralnej Kasy państwowej w terminie najdalej 15-dniowym po upływie okresu budżetowego. Zatwierdzone przez Ministerstwo Skarbu, względnie przez Izby skarbowe, listy wierzycieli, stanowią dla kas podstawę do wypłaty sum na zasadzie asygnacji, tyczących się ubiegłego okresu budżetowego.

D. Uskutecznianie wypłat.

§ 70.

Kasa nie jest obowiązana do wypłacania asygnowanych sum w dniu otrzymania asygnacji, lecz na drugi dzień po ich nadejściu.

§ 71.

Kasa sprawdza, czy asygnacja odpowiada wymaganiom, zawartym w §§ 34, 35, 37, 39, 40 i 41 niniejszych przepisów, i czy władza asygnująca posiada kredyt, wystarczający dla wypłaty wyasygnowanej sumy. Stwierdziwszy wady w asygnacji lub brak kredytu, kasa zwraca asygnację władzy asygnującej z objaśnieniem powodów zwrotu.

§ 72.

Przedstawiony do wypłaty talon kasa porównywa z asygnacją oraz sprawdza tożsamość osoby, upoważnionej do odbioru pieniędzy. Talony, przedstawione do wypłaty niewłaściwej kasie, jak również talony, których tekst nie jest ściśle zgodny z asygnacją, kasa zwraca okazicielowi z adnotacją objaśniającą, dlaczego wyplata nie może być dokonana.

§ 73.

Odbiorca winien pokwitować na asygnacji z otrzymania wymienionej w niej sumy, oznaczyć datę odbioru, ew. powołać się na upoważnienie, na mocy którego podnosi sumę.

§ 74.

W ostatnim dniu okresu budżetowego kasy sporządzają wykazy tych znajdujących się w kasach, ale jeszcze niezrealizowanych asygnacji, które mogą być opłacone w czasie terminu ulgowego. Wykazy te, podobnie jak i listy wierzycieli, stanowią podstawę do zrealizowania asygnacji, tyczących się ubiegłego okresu budżetowego, już w nowym okresie, lecz w czasie trwania terminu ulgowego. Kopje wykazów przesyła Centralna Kasa państwowa Ministerstwu Skarbu (Centralnej Księgowości), a kasy skarbowe — Izbom skarbowym.

§ 75.

Asygnacje, niezrealizowane w ciągu okresu budżetowego łącznie z terminem ulgowym, kasa zwraca władzy asygnującej, która je zaznaczą w swych księgach rachunkowych, jako nieopłacone, i dołącza do dowodów rachunkowych .

ROZDZIAŁ IV.

Przyjmowanie i wypłacanie sum depozytowych.

§ 76.

Wszelkie sumy, oprócz komunalnych (§ 15). z różnych powodów wnoszone przez płatników do Centralnej Kasy państwowej i do kas skarbowych, nie na przychód Skarbu Państwa, jak również takie sumy, których przynależność nie może być narazie ustalona, zalicza się do sum depozytowych. W razie

potrzeby, sumy depozytowe mogą być dzielone na kategorje, stosownie do różnego ich charakteru.

§ 77.

Sumy depozytowe mogą być składane do dyspozycji Centralnych Władz i Urzędów państwowych w Centralnej Kasie państwowej i we wszystkich kasach skarbowych, a do dyspozycji okręgowych władz i urzędów państwowych — tylko w kasach skarbowych właściwego okręgu. Na rachunek depozytów mogą być wnoszone tak sumy w gotowiźnie, jak i w papierach procentowych.

§ 78.

Po przyjęciu sumy, wniesionej na depozyt, kasa wydaje płatnikowi kwit kasowy, a zawiadomienie przesyła temu urzędowi, do którego dyspozycji depozyt został wniesiony. Urząd dysponujący depozytem księguje go w odpowiednich księgach rachunkowych.

§ 79.

Płatne kupony od wniesionych do depozytu papierów procentowych, przypadające do wydania właścicielowi depozytu lub osobie przez właściciela upoważnionej, kasa wydaje na zasadzie pisma urzędu, dysponującego depozytem. W piśmie tem należy wymienić imię i nazwisko osoby, uprawnionej do odbioru kuponów, oraz nazwę i numery papierów procentowych, od których płatne kupony mają być odcięte. Czuwanie nad wylosowaniem papierów procentowych, złożonych do depozytów, i nad terminami płatności kuponów — nie należy do obowiązków władz dysponujących, ani też do kas.

§ 80.

Asygnacje na wypłatę sum depozytowych sporządza się i wysyła do właściwych kas na zasadach ogólnych (§§ 32, 35—42), należy przytem dokładnie oznaczyć w asygnacji nazwę funduszu depozytowego oraz pozycję kasowego dziennika przychodowego, pod którą depozyt został zapisany.

ROZDZIAŁ V.

Rachunkowość.

§ 81.

Władze i urzędy, administrujące przeznaczone im działy przychodów państwowych, są obowiązane do prowadzenia rachunkowości przychodów swego działu, a każda władza asygnująca ma obowiązek prowadzenia rachunków co do zarządzonych przez nią rozchodów.

§ 82.

Kasy Ministerstwa Skarbu oraz specjalne kasy poborowe, wzgl. specjalni poborcy i specjalne kasy płatnicze, prowadzą rachunkowość kasową na zasadzie osobnych instrukcji. Systematyczne zestawianie rachunków kas Ministerstwa Skarbu oraz ich cenzura wstępna należą do Izb skarbowych, wzgl. do Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu.

A. Księgi rachunkowe.

§ 83.

Władze i urzędy, o których mowa w § 81, prowadzą:

1) dziennik przychodu,
2) dziennik rozchodu,
3) księgę główną,
4) księgę depozytów,
5) księgi pomocnicze.

Wzór 1.

§ 84.

Do dziennika przychodowego (wzór 1) zapisuje się we właściwych rubrykach przychody sum, wnoszonych do kas skarbowych, na działy, paragrafy i pozycje państwowego budżetu przychodowego, należące do kompetencji danej władzy, jak również sumy depozytowe, wpływające do jej dyspozycji, oraz sumy zwrotne (częściowe lub całkowite zwroty sum, wyasygnowanych z otwartych kredytów, nieopłacone i zwrócone przez kasy asygnacje i t. p.). Księguje się przychody na zasadzie zawiadomień, nadsyłanych władzy administrującej przez kasy skarbowe, albo na zasadzie kwitów kasowych, jeżeli władza sama wnosi przychody do kasy skarbowej (kary pieniężne, dochody ze sprzedaży przedmiotów, stanowiących własność Państwa, i t.p.), lub wreszcie na zasadzie wykazów i zawiadomień o wpływach.

Wzór 2

Do dziennika rozchodowego (wzór 2) zapisuje się wszystkie wystawione przez urząd asygnacje (zwyczajne, zbiorowe, obrotowe), a to asygnacje, tyczące się sum budżetowych, w rubrykach 1—7, a tyczące się sum depozytowych—w rubrykach 8 i 9.

Przy księgowaniu w dzienniku sum budżetowych tak na przychód, jak i na rozchód, należy oznaczać w odpowiednich rubrykach właściwe działy, paragrafy i pozycje budżetu przychodowego, wzgl. rozchodowego.

Dowody rachunkowe, osobno dochodowe i osobno rozchodowe, łączy się w zeszyty i przechowuje aż do czasu wysłania do Izby Kontroli Państwa.

§ 85.

Przy zapisywaniu do dziennika rozchodowego asygnacji, na zasadzie których kasa ma poczynić potrącenia, księguje się na rozchód, ogólną sumę asygnacji bez potrąceń, potrącenia zaś po otrzymaniu z kasy talonu asygnacji zapisuje się w dzienniku przychodowym, lecz tylko w tym wypadku, jeżeli należą do funduszów, którymi administruje władza asygnująca; w przeciwnym razie wykaz potrąceń należy odesłać do zaksięgowania władzy kompetentnej.

§ 86.

Dzienniki prowadzi się chronologicznie od początku do końca okresu budżetowego, sumuje się je stronami w jednym ciągu z przeniesieniem sum ze stronicy na stronicę. Przy zamykaniu dzienników po skończeniu okresu budżetowego, przenosi się do nowego dziennika tylko pozostałość sum depozytowych.

§ 87.

Księga główna dzieli się na trzy części: 1) przychody budżetowe, 2) wydatki budżetowe, 3) sumy depozytowe.

Rachunek sum depozytowych prowadzą władze i urzędy o tyle, o ile istnieją depozyty, wnoszone do ich dyspozycji.

Na każdy okres budżetowy zakłada się oddzielną księgę główną.

§ 88.

Część pierwsza i część druga księgi głównej posiadają tyle kont, ile pozycji przychodowych, wzgl.

rozchodowych, zawiera szczegółowy etat przychodów i wydatków danej władzy lub urzędu.

Wzór 3.

§ 89.

Konta przychodowe księgi głównej prowadzi się według wzoru 3. Na każdym koncie zaznacza się właściwy dział, paragraf i pozycję budżetu przychodowego oraz nazwę rachunku. Rubryki 1—4 są przeznaczone dla księgowania tych preliminowanych według szczegółowego etatu przychodów, nad którymi winna czuwać władza administrująca, rubryka 5 służy do zapisywania skreśleń, przez kompetentną władzę zarządzonych, w rubrykach 7—13 zapisuje się wszystkie rzeczywiste przychody, w rubryce 14—należności do odzyskania (różnica między rubryką 6 i 13), w rubryce 15 zaznacza się pozycje księgi pomocniczej, o ile jej prowadzenie jest niezbędne dla danego rachunku.

Wzór 4.

§ 90.

Konta rozchodowe księgi głównej (wzór 4) składają się z 16 rubryk, z których 1—7 są przeznaczone do księgowania sum otwartego kredytu i zmian w nim zachodzących na skutek zmniejszenia lub powiększenia kredytu, rubryki 8—12 służą do zapisywania asygnowań; 13 dla uwidoczniania zrealizowanych w kasach asygnacji; 16 stanowi odsyłacz do księgi pomocniczej, o ile taka księga jest niezbędna dla danego rachunku; w rubryce 15 wyprowadza się sumę kredytu, pozostającą do dyspozycji władzy asygnującej (różnica między rubrykami 7 i 12).

Wzór 5.

§ 91.

Dział sum depozytowych prowadzi się w księdze depozytów według wzoru 5. W rubrykach 1—7 księguje się przychody, a w rubrykach 9—17 — rozchody sum depozytowych. Rubryka 5 winna być z całą ścisłością prowadzona. Po skończonym roku depozyty niewydane należy przenieść do nowej księgi depozytów. Każdy depozyt powinien posiadać w księdze depozytowej osobny rachunek przychodu i rozchodu.

§ 92.

Wszystkie przychody zapisuje się do dziennika i do księgi głównej w tym samym dniu, w którym zostały otrzymane zawiadomienia o wpływach. Asygnowania należy zapisywać równocześnie z wysłaniem asygnacji do kasy. Po otrzymaniu z kasy talonu zrealizowanej asygnacji, wypłacona suma powinna być niezwłocznie odnotowana w księdze głównej w rubryce 13 działu wydatków budżetowych, względnie w rubryce 16—17 działu depozytów.

§ 93.

Księgi pomocnicze służą do obrachunków z tymi urzędami, instytucjami i osobami, z którymi ma do czynienia władza administrująca przychody, wzgl. asygnująca rozchody. Ilość i układ tych ksiąg muszą być dostosowane do charakteru przychodów i rozchodów. W każdym razie należy prowadzić:

Wzór 6.

1. księgi zaliczeń (wzór 6), w których się prowadzi rachunki z osobami, otrzymującemi zaliczenia i następnie usprawiedliwiającemi ich wydatkowanie; 2. księgi należności czynnych, t. j. sum, przypadających do zapłaty na rzecz administrowanych przez władzę funduszów (kontrola zaległości) i należności biernych, t. j. sum przypadających do zapłacenia przez władzę asygnującą; 3. kontrolę wystawianych asygnacji, w której osoby, otrzymujące talony asygnacji, kwitują z ich odbioru.

§ 93 a.

W księgach winny być sporządzone zamknięcia wszystkich rachunków i kont, zarówno miesięczne, jak i roczne.

B. Składanie rachunków.

§ 94.

Co miesiąc władze, administrujące przychodami, wzgl. asygnujące rozchody, sporządzają odpisy każdego rachunku z części 1-ej i 2-ej księgi głównej (§ 87), oraz odpisy z dziennika sum depozytowych za ubiegły miesiąc, przesyłają je najdalej do dnia 5-go następnego miesiąca do właściwej kasy, celem porównania z rachunkami kasowymi, a po ewentualnym wyrównaniu różnic, składają odpisy rachunków właściwej Izbie Kontroli Państwa, najpóźniej do dnia 20-go każdego miesiąca. Do odpisów dołącza się ponumerowane i zebrane w zeszyty dowody rachunkowe, usprawiedliwiające przychody i rozchody (kwity kasowe, zawiadomienia i talony asygnacji, listy płacy, rachunki firm i osób prywatnych i t.p.). Do rachunków firm i osób prywatnych winny być dołączone wszystkie usprawiedliwiające je załączniki, jak to: odpisy umów, względnie zamówień, pokwitowania z odbioru dostarczonych przedmiotów. Prócz tego na rachunkach winny być wskazane wyraźnie: nazwisko (firma) i adres dostawcy, nazwa urzędu, dla którego przedmioty zostały dostarczone, numer asygnacji, paragraf i pozycja budżetowa, do których się odnosi, podpis urzędnika sprawdzającego rachunek, pod pieczątką: „sprawdzono dnia ......", podpis urzędnika akceptującego rachunek pod pieczątką „do wypłaty marek ......"; o ile zaś przedmiot podlega inwentaryzacji — numer pozycji odnośnej książki (inwentarzowej, materjałowej, bibljotecznej i t. d.).

§ 95.

Niezależnie od szczegółowych rachunków, składanych Izbom Kontroli Państwa, winny władze i urzędy, administrujące przychody, wzgl. asygnujące rozchody, składać co miesiąc swym bezpośrednim władzom przełożonym, najpóźniej do dnia 20-go następnego miesiąca wykazy, zawierające ogólne cyfry przychodów, oraz wykazy obrotów, dokonanych na rachunkach otwartych im kredytów. Wykazy te pod względem układu rubryk pionowych, odpowiadające rachunkom księgi głównej, sporządza się według działów, paragrafów i pozycji budżetu przychodowego, wzgl. rozchodowego. Władzom przełożonym składa się także sumaryczne wykazy przychodu i rozchodu sum depozytowych.

Na zasadzie wykazów, o których mowa w niniejszym paragrafie, sporządzają władze okręgowe i władze centralne ogólne wykazy przychodów, należących do ich kompetencji, ogólne zestawienia obrotów, dokonanych na rachunkach kredytów, znajdujących się w ich dyspozycji, oraz depozytów.

§ 96.

Sposób i terminy składania rachunków, prowadzonych przez specjalne kasy poborowe i płatnicze

i przez specjalnych poborców, określają osobne rozporządzenia.

Składanie Izbom Kontroli Państwa systematycznych rachunków kasowych, prowadzonych przez Izby Skarbowe i przez Centralną Księgowość Ministerstwa Skarbu, regulują przepisy rachunkowe dla wydziałów kasowych Izb Skarbowych i dla Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu.

§ 97.

Tymczasowe przepisy o sposobie pobierania przychodów i dokonywania wydatków przez Władze i Urzędy Państwowe wchodzą w życie na terenie b. Królestwa Kongresowego z dniem 1-go kwietnia 1920 r.

Warszawa, dnia 26 stycznia 1920 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

WZÓR 1.

DZIENNIK PRZYCHODU.

Nr. bieżący	Data	Dokładne oznaczenie przychodu	Sumy budżetowe						Sumy depozytowe		Sumy zwrotne
			Okres budżetowy	Dział	Paragraf	Pozycja	Poszczególne	Wogóle	gotówka	papiery %%	
1	2	3	4	5			6	7	8	9	10

WZÓR 2.

DZIENNIK ROZCHODU.

Nr. bieżący	Data	Dokładne oznaczenie rozchodu	Sumy budżotowe						Sumy depozytowe	
			Okres budżetowy	Dział	Paragraf	Pozycja	Poszczególne	Wogóle	gotówka	papiery %%
1	2	3	4	5			6	7	8	9

WZÓR 3.

KSIĘGA GŁÓWNA.

Dział przychodów budżetowych.

Nazwa rachunku ....

Dział ....
Paragraf ....
Pozycja ....

Nr. bieżący	Data	Preliminowany przychód				Rzeczywisty przychód							Należy się	Pozycja księgi pomocniczej
		Rodzaj przychodu	Suma preliminowana	Skreślono z prelimin. sumy	Winno wpłynąć	Nr. bieżący	Pozycja dziennika	Nr. talonu lub kwitu	Data	Oznaczenie wpływu	Sumy poszczególne	Wogóle		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

WZÓR 4.

KSIĘGA GŁÓWNA.

Dział wydatków budżetowych.

Nazwa rachunku ....

Dział ....

Paragraf ....

Pozycja ....

Nr. bieżący	Data	Otwarty kredyt powiększenia i zmniejszenia kredytu	Suma kredytu pierwotnego i dodatkowego	Powiększenia kredytu przez wycofanie niezrealizowanych asygnacji lub przez zwrot sum podniesionych	Zmniejszenia kredytu wskutek przeniesienia do innych kas albo na inne działy	Istotne sumy kredytu	Nr. bieżący	Pozycja dziennika	Data	Asygnowania	Sumy wydanych asygnacji	Sumy zrealizowanych w kasach asygnacji	Data realizacji	Pozostałość kredytu do dyspozycji	Pozycja księgi pomocniczej
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16

WZÓR 5.

Przychód. **KSIĘGA DEPOZYTÓW.** **Rozchód.**

Nr. bieżący	Pozycja dziennika	Data wniesienia depozytu do kasy	Nr. talonu lub kwitu kasowego	Szczegółowe oznaczenie osób i instytucji, składających sumy depozytowe, oraz charakteru depozytu	Suma		Nr. pozycji rozchodowej	Nr. bieżący	Pozycja dziennika	Data	Oznaczenie osób, którym sumy depozytowe wyasygnowano	Nr. pozycji przychodowej	Sumy asygnacji				Pozostało	
													Wystawionych		Wypłaconych			
					gotówką	papiery %%							gotówką	papiery %%	gotówką	papiery %%	gotówką	papiery %%
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19

WZÓR 6.

KSIĘGA ZALICZEŃ.

Rachunek .... (imię i nazwisko otrzymującego zaliczkę).

Nr. bieżący	Data wydania zaliczenia	Przeznaczenie zaliczenia	Suma wydanego zaliczenia	Folio i pozycja rozchodowa księgi głównej	Data złożenia rachunków	Suma wydatkowana z zaliczenia	Zwrócona do kasy pozostałość zaliczenia	Folio i pozycja przychodowa księgi głównej	Suma pozostała do wyrachowania się	UWAGI
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

Prawo ubezpieczeniowe.

108.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w przedmiocie kontroli nad funduszami obcokrajowych towarzystw ubezpieczeń.

W uzupełnienie rozporządzenia z dnia 31 grudnia 1918 r. (Monitor Polski z dn. 31 grudnia Nr. 241) *), z dnia 1 marca 1919 r. (Monitor Polski z dnia 4 marca 1919 r., № 51)**) celem roztoczenia ściślejszej kontroli nad funduszami obcokrajowych towarzystw ubezpieczeń, postanawiam, co następuje:

1. Wszelkie fundusze obcokrajowych towarzystw ubezpieczeń, czy to w gotówce, czy w papierach wartościowych, znajdujące się w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia w kasach oddziałów, reprezentacji lub głównych agentur tych towarzystw, albo też złożone w instytucjach kredytowych na imię zarządzających oddziałami, reprezentantów lub głównych agentów, winny być bezzwłocznie umieszczone na rachunku odnośnych towarzystw ubezpieczeń w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej, lub też w jednym z Banków akc. prywatnych, w tym ostatnim jednak wypadku za uprzedniem zezwoleniem Min. Skarbu.

Wszelkie wpływy, z jakichkolwiek bądź źródeł na rzecz objętych niniejszem rozporządzeniem obcokrajowych towarzystw ubezpieczeń, o ile przenoszą marek, koron, lub rubli tysiąc, winny być codziennie wnoszone przez oddziały, reprezentujące lub główne agentury do wyżej wspomnianych instytucji bankowych, skąd mogą być podnoszone jedynie za czekami kontrasygnowanemi przez władze kontrolujące.

2. Kontrolę nad funduszami obcokrajowych towarzystw ubezpieczeń sprawuje Wydział Ubezpieczeniowy Ministerstwa Skarbu, bez zgody którego nie może być czyniony żaden wydatek z tych funduszów. Wydział Ubezpieczeniowy ma prawo rozstrzygać o celowości i wysokości wydatków oraz żądać wszelkich wyjaśnień, wykazów i wyciągów z ksiąg handlowych.

3. Za niestosowanie się do niniejszego rozporządzenia pociągani będą do odpowiedzialności prawnej zarządzający oddziałami, reprezentanci, agenci główni oraz inni funkcjonarjusze obcokrajowych towarzystw ubezpieczeń, których obowiązkiem jest kierowanie sprawami tych towarzystw.

4. Rozporządzenie niniejsze dotyczy wszystkich obcokrajowych towarzystw ubezpieczeń, działających na terenie b. okupacji niemieckiej i austrjackiej, z wyjątkiem towarzystw „l'Urbaine", i obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 11 stycznia 1920 r.

Minister Skarbu:

(—) *Wł. Grabski.*

(„Monitor Polski" Nr. 20 z d. 26/I 1920 r.)

*) Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 1 z d. 31/I 1919 r., poz. 15.
**) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 5 z d. 15/III 1919 r., poz. 73.

Przepisy o służbie państwowej.

109.

USTAWA

z dnia 27 stycznia 1920 r.

w sprawie przyznania nadzwyczajnego dodatku drożyźnianego urzędnikom i funkcjonarjuszom państwowym, egzekutorom podatkowym, funkcjonarjuszom kolei państwowych, nauczycielom szkół powszechnych, zawodowych, państwowych szkół średnich, seminarjów nauczycielskich i preparand oraz szkół wyższych.

Art. 1.

Sejm upoważnia Rząd do przyznania tak etatowym, jak i nieetatowym urzędnikom i funkcjonarjuszom państwowym, egzekutorom podatkowym, funkcjonarjuszom kolei państwowych, nauczycielom szkół powszechnych, zawodowych, państwowych szkół średnich, seminarjów nauczycielskich i preparand oraz szkół wyższych nadzwyczajnego dodatku drożyźnianego, począwszy od 1 stycznia 1920 r. aż do czasu uregulowania poborów służbowych, w następujących procentach od zasadniczych miesięcznych uposażeń wraz ze wszystkiemi dotychczasowemi dodatkami drożyźnianemi.

Przy miesięcznem uposażeniu wraz z dodatkami	Wymiar miesięcznego zasiłku drożyźnianego w mk.				
	Dla nieżonatych i niezamężnych, dla żonatych i zamężnych bezdzietnych, o ile oboje pobierają uposażenie ze skarbu państwa, oraz dla zamężnych, o ile ich mężowie, jako osoby wojskowe, otrzymują w myśl ustawy z 12 czerwca 1919 r. dodatki na żonę i dzieci.	dla żonatych i zamężnych bezdzietnych lub z 1 dzieckiem, dla wdowców lub wdów z 2 dzieci.	dla żonatych lub zamężnych z 2 dzieci, dla wdowców lub wdów z 3 dzieci.	dla żonatych lub zamężnych z 3 dzieci, dla wdowców lub wdów z 4 dzieci.	dla żonatych i zamężnych z 4 lub więcej dzieci, dla wdowców i wdów z 5 i więcej dzieci.
Do 1000 mk. włącznie.	65%	75%	85%	95%	100%
ponad 1000 mk.	60%	70%	80%	90%	100%

Art. 2.

Przy oznaczeniu wysokości procentu należy uwzględniać dzieci nieletnie, nie zarabiające, a będące na utrzymaniu rodziców do 18 roku życia włącznie; dzieci zaś, będące jeszcze w zakładach naukowych, aż do ukończenia studjów, nie dalej jednak niż do 24 roku życia włącznie.

Art. 3.

Pracownikom kontraktowym może być podwyższone pobierane przez nich uposażenie umowne, w razie rzeczywistej potrzeby, za uprzednią zgodą Ministra Skarbu, w drodze rewizji zawartej z nimi umowy.

Art. 4.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. 5.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *L. Skulski.*

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ustaw Nr. 7 z d. 31/I 1920 r., poz. 47).

110.

OKÓLNIK L. 1887/103/20.

Do Panów Prezesów zarządów skarbowych w Warszawie i Łodzi i do wszystkich Panów Prezesów Delegacji Ministerstwa Skarbu, Inspektoratów skarbowych, Kontrolerów Straży skarbowej i do Kas powiatowych na obszarach b. Królestwa Kongresowego.

Ministerstwo Skarbu oznacza począwszy od 1-go stycznia 1920 r. wysokość określonych w §§ 28, 29 i 30 p. 3 l. b. tymcz. Statutu organ. i regulaminu służbowego Straży skarbowej należytości za podróże służbowe i przesiedlenia funkcjonarjuszy Straży skarbowej w następujący sposób:

1) dodatek na strawne (§ 28):

a) 7 mk., jeśli wskutek czynności służbowej nieobecność funkcjonarjusza poza miejscem, gdzie się zwyczajnie stołuje lub poza jego ogniskiem domowym trwa ponad 10 godz., albo tylko ponad 8 godz., ale czynność służbowa przypada na godzinę między 10 przed południem a 2 po południu.

b) 10 mk. 50 fen., jeśli ta nieobecność trwa ponad 12 godz.

c) 14 mk. za każde pełne 24 godzin. Za pozostałe godziny należy się dodatek na strawne w miarę postanowień określonych w p. a) względnie b).

2) należytość noclegowa (§ 29) 7 mk.

3) strawne (§ 30 poz. 3 l. b.):

a) 14 mk., jeżeli funkcjonarjusz przesiedla się sam.

b) 21 mk., jeżeli funkcjonarjusz przesiedla się nie więcej niż z dwoma członkami rodziny,

c) 28 mk., jeżeli funkcjonarjusz przesiedla się więcej niż z dwoma członkami rodziny.

Warszawa, dn. 21 stycznia 1920 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

111.

OKÓLNIK L. 1888/104/20.

Uzupełnienia rozporządzenia z d. 30/XII 1919 r. w sprawie przyznania funkcjonarjuszom państwowym na ziemiach b. zaboru austrjackiego nadzwyczajnych dodatków drożyźnianych, djet i strawnego.

W uzupełnieniu rozporządzenia z 30 grudnia 1919 roku L. 80857*), w sprawie przyznania funkcjonarjuszom państwowym na ziemiach byłego zaboru austrjackiego nadzwyczajnych dodatków do diet i strawnego (wynagrodzenia dziennego) w czasie od 1 stycznia do 30-go czerwca 1920 r., oznacza się dla funkcjonarjuszy Straży skarbowej należytości określone w §§ 28, 29 i 30 l. 4 Przepisu dla straży skarbowej z d. 19 marca 1907 r. (Dz. rozp. b. austr. Min. Skarbu Nr. 45) w następującej wysokości:

1) dodatek na strawne:

a) 10 K., jeżeli wskutek czynności służbowej nieobecność funkcjonarjusza poza miejscem, gdzie się zwyczajnie stołuje, lub poza jego ogniskiem domowem trwa ponad 10 godzin, albo tylko ponad 8 godzin, ale czynność służbowa przypada na godzinę między 10-ą przed południem a 2-gą po południu.

b) 15 K., jeżeli ta nieobecność trwa ponad 12 godzin.

c) 20 K. za każde pełne 24 godzin.

Za pozostałe godziny należy się dodatek na strawne w miarę postanowień określonych w punkcie a) względnie b).

2) należytość noclegowa: 10 K.

3) strawne:

a) 20 K. jeżeli funkcjonarjusz przesiedla się sam;

b) 30 K. jeżeli funkcjonarjusz przesiedla się nie więcej niż z dwoma członkami rodziny.

c) 40 K. jeżeli funkcjonarjusz przesiedla się więcej niż z dwoma członkami rodziny.

Warszawa, dn. 21 stycznia 1920 r.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 1 z d. 7/I 1920 r. poz. 16.

SPROSTOWANIE.

W № 3 „Dz. Urzęd. Min. Skarbu" z d. 24 stycznia 1920 r. zamieszczony został mylnie okólnik L. 97021/12134/19 poz. 39 w dziale „Przepisy celne", a okólnik L. 97021/12134/19 poz. 41 w dziale „Sprawy walutowe" — miały one zaś być odwrotnie zamieszczone.

Stan rachunków Banku Towarzystw Spółdzielczych

dnia 31 grudnia 1919 r.

Stan czynny:	Marki i fen.
Gotówka w skarbcu	9.120.572,42
„ „ Kasie Krajowej	12.917.769,06
„ „ Pocztowej Kasie Oszczędności	3.528.550,47
Gotówka w bankach miejscowych	1.060.601,34
Pieniądze zagraniczne	963.325,71
Papiery procentowe własne	2.527.623,79
Weksle zdyskontowane	7.896.249,69
Zastawy terminowe	2.931.990,52
Rachunki otwartego kredytu	5.659.901,15
Rachunki korespondentów:	
a) ich rachunki	16.196.501,47
b) nasze rachunki	2.044.076,35
Rachunki w likwidacji	572.776,78
Weksle, posłane do zainkasowania	67.744,24
Weksle inkasowe w portfelu	74.080,50
Nieruchomości	2.083.642,25
Koszty handlowe	994.230,—
Różne rachunki	297.599,93
Oddział w Wilnie	1.875.628,88
	70.812.864,55

Stan bierny:	Marki i fen.
Kapitał zakładowy	4.320.000,—
„ zapasowy	169.134,57
Rezerwa specjalna	168.851,58
Wkłady terminowe	5.163.603,22
„ czekowe	48.523.432,82
„ oszczędnościowe	4.216.719,48
Rachunki korespondentów:	
a) ich rachunki	4.688.894,32
b) nasze rachunki	119.280,—
Rachunki w likwidacji	463.066,30
Weksle, złożone do zainkasowania	131.347,52
Nieopłacone przekazy	459.048,45
Niepodniesiona dywidenda	83.197,20
Procenty i prowizja	1.055.233,83
Procenty, dotyczące 1920 r.	113.157,70
Podatki pobrane	6.301,09
Różne rachunki	651.966,86
Rachunek zysków i strat	479.629,61
	70.812.864,55

Uwaga. Wobec zakończonej likwidacji przeważnej części pozycji rublowych, bilans Banku zestawia się tylko w markach. W aktywach niniejszych należności rublowe wynoszą tylko 827 tys. rb., które zostały obliczone do bilansu po 200 mk. za 100 rb. Co się tyczy pasywów, to wkładów rublowych Bank więcej nie posiada, kapitał zaś akcyjny oraz kapitał zapasowy i rezerwa specjalna zostały zamienione na marki po 216 mk. za 100 rb., zgodnie z uchwałą Nadzwyczajnego Zebrania akcjonarjuszów z d. 20 grudnia 1919 r.

Sprawozdanie rachunkowe Stowarzyszenia Mleczarskiego w Trąbinie, pow. Rypińskiego, gm. Płonne, gub. Płockiej,

za czas od 1 maja 1918 r. do 31 grudnia 1918 r.

Rachunek strat i zysków za 1918 r.

Koszta administracji	Mk. 737,92	Dochód brutto z nabiału	Mk. 759,30
Umorzenie ruchomości i nieruchomości	„ 261,45	Strata	„ 240,07
Razem	Mk. 999,37	Razem	Mk. 999,37

Bilans ogólny w dn. 31 grudnia 1918 r.

AKTYWA.		PASYWA.	
Gotówka	Mk. 384,17	Udziały	Mk. 933,12
Nieruchomości	„ 1882,79	Wierzyciele	„ 1096,20
Ruchomości	„ 444,26	Fundusz rezerwowy	„ 765,69
Dłużnicy	„ 66,74	Zysk z 1914 r.	„ 223,02
Strata	„ 240,07		
Razem	Mk. 3018,03	Razem	Mk. 3018,03

Bilans Stow. Spożywczego „NASZ INTERES“ w Sońsku, pow. Ciechanowskiego.

Rok operacyjny 1918.

STAN CZYNNY:		STAN BIERNY:	
Gotowizna w kasie	Mk. 6660.18	Udziały	Mk. 2716.44
Ruchomości	„ 556.30	Kapitał zapasowy	„ 1848.26
Remanent tow. po cen. kosztu	„ 8467.87	Kapitał rezerwowy	„ 6523.85
Różni	„ 1792.20	Pożyczki	„ 4000.—
		Inne rachunki	„ 2140.34
		Czysty zysk	„ 447.66
Razem	Mk. 17476,55	Razem	Mk. 17476.55

ZARZĄD

Towarzystwa Akcyjnego Fabryki Cukru „CZĘSTOCICE"

ma zaszczyt zawiadomić, że w dniu **26 lutego** 1920 r. o godz. 12-ej w południe odbędzie się w lokalu biura Zarządu przy ulicy Królewskiej Nr. 35 Nadzwyczajne Ogólne Zgromadzenie akcjonarjuszów.

Przedmiotem obrad będzie:

1) Sprawozdanie Zarządu o obecnem położeniu Towarzystwa.
2) Wnioski akcjonarjuszów.

Akcjonarjusze, posiadający akcje bezimienne, zamierzający uczestniczyć w tem Nadzwyczajnem Ogólnem Zgromadzeniu, proszeni są, stosownie do prawa z d. 21 grudnia 1901 roku, o złożenie w Kasie Zarządu Towarzystwa Akcyjnego Fabryki Cukru „Częstocice" bądź akcyj, bądź dowodów instytucyj kredytowych, przez Rząd zatwierdzonych, na złożone akcje, a to najpóźniej na 7 dni przed terminem Nadzwyczajnego Ogólnego Zgromadzenia, t. j. do dnia 19 lutego 1920 roku.

Przedstawienia akcyj imiennych nie wymaga się.

Uwaga. W razie, gdyby na ten termin nie stawiła się dostateczna ilość akcjonarjuszów, to na odbycie tegoż Nadzwyczajnego Ogólnego Zgromadzenia akcjonarjuszów w drugim terminie naznacza się dzień 12 marca 1920 r., o godzinie 12-ej w południe, w tymże lokalu, które to Zgromadzenie, bez względu na ilość przybyć mogących akcjonarjuszów i reprezentowanych przez nich akcyj, będzie prawomocnem; obradowane zaś na niem będą te same przedmioty, jakie miały być rozpatrywane w pierwszym terminie.

ZARZĄD

Tow. Akcyjnego Warszawskiej Fabryki Perfum FRYDERYK PULS w Warszawie

na zasadzie § 51 ustawy ma zaszczyt prosić pp. akcjonarjuszów na zwyczajne Zebranie Ogólne, mające się odbyć w dniu **28 lutego** 1920 r. o godzinie 7-ej wieczorem w lokalu Zarządu w Warszawie przy ul. Wierzbowej 11.

Porządek obrad:

1) Zatwierdzenie sprawozdania i bilansu za rok operacyjny 1919.
2) Wnioski Komisji Rewizyjnej.
3) Zatwierdzenie budżetu i planu działań na rok 1920.
4) Wybór dyrektorów Zarządu i zastępców na miejsce ustępujących, oraz członków Komisji Rewizyjnej.
5) Powiększenie kapitału zakładowego i odpowiednia zmiana ustawy.
6) Wnioski akcjonarjuszów.
7) Wnioski Zarządu.

W razie nieprzybycia przepisanej w § 60 ustawy liczby akcjonarjuszów, powtórne Zebranie Ogólne odbędzie się w dniu 13-ym marca 1920 r. o godz. 7-ej wieczorem w tymże lokalu dla zdecydowania tych samych spraw, przyczem Zebranie to będzie prawomocne bez względu na liczbę przybyłych akcjonarjuszów.

Akcjonarjusze, pragnący wziąć udział w Zebraniu, winni nie później, jak na 7 dni przed Zebraniem złożyć Zarządowi swoje akcje lub kwity instytucyj kredytowych.

Bank Kredytu Hipotecznego w Warszawie, Spółka Akcyjna.

Stan rachunków w dniu 31 grudnia 1919 r.

Stan czynny.		Stan bierny.	
Kasa	Mk. 1443548.10	Kapitał zakładowy w ½ wpłacony (20.000 akcyj po 500 mk.)	Mk. 5000000.—
Rachunki bieżące w bankach	„ 3750015.25	Wkłady terminowe	„ 2000500.—
Pieniądze zagraniczne	„ 494948,70	Wkłady na rach. czekowe	„ 5141596.70
Papiery publiczne	„ 356432.60	Redyskonto weksli	„ 500000.—
Weksle zdyskontowane	„ 3661050.—	Procenty i prowizje	„ 733913.80
Otwarty kredyt	„ 373481.—	Podatek skarbowy	„ 3861.80
Pożyczki terminowe	„ 1722087.—	Rachunki przechodnie	„ 238965.10
Rachunki przechodnie	„ 327188.35		
Ruchomości	„ 66938.—		
Koszty handlowe	„ 226742.50		
Wydatki organizacyjne	„ 196405.90		
	Mk. 13618837.40		Mk. 13618837.40

Bilans Hołowieńskiego Towarzystwa Spożywczego za rok 1919.

STAN CZYNNY.		STAN BIERNY.	
Rachunek Kasy	6.795,61	Rachunek udziałowców	7.170,00
„ towarów	3.730,89	„ kapitału rezerwowego	384,00
„ dłużników	2.000,00	Czysty zysk	7.120,82
Udziały	1.050,00		
Rachunek ruchomości	1.098,32		
	14.674,82		14.674,82

Rachunek strat i zysków.

Koszta handlowe	2.645,52	Zysk brutto	9.888,37
Amortyzacja ruchomości	122,03		
Czysty zysk	7.120,82		
	9.888,37		9.888,37

Bilans Stowarzyszenia Rolniczego Rypińskiego za rok 1918.

AKTYWA.	Marki	PASYWA.	Marki
Kasa	5.857,64	Kapitał udziałowy	69.521,06
Rachunek przekaz. Kasy pow.	216,11	„ zapasowy	42.560,07
Udział w Płockim Wz. Kred.	1.080,—	„ rezerwowy	53.540,48
4 akcje Banku Tow. Spółdz.	2.160,—	„ asekuracyjny	5.045,76
Dłużnicy	184.320,31	Wierzyciele	25.081,40
Ruchomości	2.157,55	Akcepty	2.160,—
Remanent towarów	116.445,30	Procenty należne od akcyj	797,58
Pożyczka m. Rypina	1.000,—	Nieodebrana dywidenda	23.303,70
		Zysk	91.226,86
	313.236,91		313.236,91

Rachunek strat i zysków.

Rachunek ruchomości:	Marki	U r-ku towarów:	Marki
10% na amortyzację	347,26	Zysk brutto	123.470,17
Rachunek kosztów handlowych:		U r-ku Cuscuty:	
Wydatkowano	41.121,75	Za czyszczenie nasion	92,50
Zysk	91.226,86	U r-ku procentów:	
		Zysk na procentach	9.133,20
	132.695,87		132.695,87

Bilans, Rachunek zysków i strat Towarzystwa Pożyczkowo-Oszczędnościowego w Domanicach za rok operacyjny 1918.

STAN CZYNNY:		STAN BIERNY:	
Gotowizna w kasie	Mk. 30282.09	Kapitał Udziałowy	Mk. 22561.89
Papiery procentowe	„ 4320.—	„ Zapasowy i Specjalny	„ 12144.83
Lokaty	„ 310807.04	Wkłady	„ 394465.77
Pożyczki	„ 99381.12	Na budowę kościoła	„ 21870.53
Majątek	„ 9880.78	Sumy przechodnie	„ 850.87
		Zyski	„ 2777.14
Razem	Mk. 454671.03	Razem	Mk. 454671.03

Sprawozdanie Rachunkowe Stowarzyszenia Mleczarskiego w Trąbinie, pow. Rypińskiego gm. Płonne gub. Płockiej

za czas od 1 stycznia 1919 r. do 31 grudnia 1919 r.

Rachunek strat i zysków za 1919 r.

Koszta administracji	Mk. 3687,27	Dochód brutto z nabiału	Mk. 3938,54
Umorzenie ruchom. i nieruchomości	„ 203,22		
Zysk	„ 48,05		
Razem	Mk. 3938,54	Razem	Mk. 3938,54

Bilans ogólny w dn. 31 grudnia 1919 r.

AKTYWA.		PASYWA.	
Gotówka	Mk. 2639,94	Udziały	Mk. 933,12
Nieruchomości	„ 2442,49	Wierzyciele	„ 5690,40
Ruchomości	„ 2221,04	Fundusz rezerwowy	„ 748,64
Dłużnicy	„ 116,74	Zyski	„ 48,05
Razem	Mk. 7420,21	Razem	Mk. 7420,21

Sprawozdanie Stowarzyszenia Spożywczego „Pomoc", w Czerwonce

za rok handlowy 1919-ty.

Bilans zamknięcia dnia 31 grudnia 1919 roku.

AKTYWA:

Kasa	Mk. 6501	fen.	70
Ruchomości	„ 97	„	11
Nieruchomość	„ 8700	„	—
Towar w sklepie	„ 14098	„	09
Akonto udziału w hurtowni sejmika powiat.	„ 5000	„	—
Asygnata pożyczki państwowej	„ 1170	„	—
Dłużnicy towarowi	„ 2587	„	92
Razem	Mk. 38154	fen.	82

suma aktywów stanowi majątek Stowarzyszenia.

PASYWA:

Udziałowcom za wkłady	Mk. 9132	fen.	—
Wierzycielom pożycz. bezter.	„ 8600	„	—
Kaucja bufetowego	„ 300	„	—
Zaległa pensja buf. i buch.	„ 2050	„	—
Różni	„ 521	„	16
Kapitał rezerwowy	„ 401	„	17
Kapitał obrotowy	„ 6921	„	34
Zysk	„ 10229	„	15
Razem	Mk. 38154	fen.	82

suma pasywów stanowi długi Stowarzyszenia.

Rachunek strat i zysków.

Obrót kasowy Stowarzyszenia od dnia 21 marca do d. 31 grudnia	Mk. 324212	fen.	—
Zysk na towarach Stowarzyszenie otrzymało	„ 18218	„	21
Z tego pokryto:			
Kosztów handlowych	„ 7400	„	11
Zapłacono procenty od pożyczek bezterminowych i procentu od kaucji	„ 512	„	18
Amortyzacje ruchomości	„ 10	„	77
Amortyzacje nieruchomości	„ 66	„	—
Razem	Mk. 7989	fen.	06

18218 mk. 21 fen.
— 7989 „ 06 „
pozostałe 10229 mk. 15 fen.

stanowią zysk Stowarzyszenia.

Z sumy 10229 mk. 15 fen. 10% czyli 1022 mk. 91 fen. stosownie do Ustawy Stow. Spoż. odchodzi do kapitału rezerwowego na rok 1920-ty:

10229 mk. 15 fen.
— 1022 „ 91 „
pozostałość 9206 mk. 24 fen.

stanowi czysty zysk Stowarzyszenia.

Sprawozdanie z działalności Stow. „Nasz Sklep" w Henrykowie za 1918 r.

Bilans na dzień 1 stycznia 1919 r.

STAN CZYNNY.

Gotowizna w kasie	Mk. 394 14
Remanent towarów	„ 25.844,97
Wartość ruchomości	„ 1.114,91
Dłużnicy	„ 1.751,15
	Mk. 29.109,17

STAN BIERNY:

Kapitał udziałowy	Mk. 3.143,46
„ zapasowy	„ 1.369,63
„ rezerwowy	„ 5.390,50
„ umorzeniowy	„ 327,76
Wierzyciele	„ 3.277,93
Czysty zysk	„ 15.599,89
	Mk. 29.109,17

Rachunek zysków i strat.

Sprzedane i pozostałe z r. b. towary		Mk. 245.138,47
Nabyte i pozostałe z r. ub. towary	217.750,65	
Koszty handlowe	11.967,93	„ 229.538,58
Czysty zysk		Mk. 15.599,89

Podział czystego zysku.

Na kapitał zapasowy 10%	Mk. 1.560,00
„ „ rezerwowy	„ 4.751,28
„ udziały w stosunku 6%	„ 188,61
„ fundusz budowy własnego domu	„ 5.000,00
„ kupno książek do bibljoteki przy R. M. O.	„ 1.500,00
Dla Rady Miejscowej Opiekuńczej w Tarchominie	„ 2.000,00
Gratyfikacja pomocnicy sklepowej	„ 500,00
Za sporządzenie bilansu p. Czernemu	„ 100,00
Ogółem	Mk. 15.599,89

Za Redakcję odpowiedzialny: Leonard Szarlitt.

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa № 20. 8665. 7. II. 20. 3000.